

THE WORLD OFFROAD

ΧΙΟΥΣΤΟΝ -
ΣΑΝ ΚΡΙΣΤΟΜΠΛΑ

WO

!Viva Mexico!

Διασχίζουμε το Μεξικό και βγάζουμε το... σομπρέρο στους Μεξικανούς, γιατί ξέρουν καλά ότι η φτώχεια θέλει καλοπέραση. Αυτοί οι άνθρωποι ζουν καθημερινά μια φιέστα - όταν δεν είναι σε... σιέστα!

ΑΡΗΣ ΤΕΠΕΡΙΔΗΣ | Α.Τ. | ΒΟΥΛΑ ΝΕΤΟΥ

ΛΑΡΕΔΟ, σύνορα ΗΠΑ-Μεξικού: Στη βόρεια πλευρά του Ρίο Γκράντε, ένας δι-απολιτειακός αυτοκινητόδρομος, ο «35», διασχίζει την πόλη και φτάνει μέ-χρι το συνοριακό σταθμό, περνώντας από αλυσίδες μοτέλ, φαστ-φουντ και σούπερ μάρκετ, επιχειρήσεις που ζουν από τους Μεξικανούς που περνούν καθημερινά τα σύνορα. Αν δε μιλάς ισπανικά, δε συνεννοείσαι εδώ. Στην ότια όχθη, άλλος κόσμος. Το Νουέβο Λαρέδο μοιάζει με... φτωκό αδερφό. Χαμό-σπιτα κολλημένα το ένα στο άλλο, στενοί δρόμοι, παλιά αυτοκίνητα, υπαίθριοι πωλητές και ένοπλοι φαντάροι. Αυτή είναι η καρτ ποστάλ μιας πόλης που δε θέλει να ξέρει κανείς - ειδικά οι Αμερικανοί. Οι ανταλλαγές πυροβολισμών με μέλη των καρτέλ ναρκωτικών αποτελούν συχνό φαινόμενο, λένε. Διόλου τυχαία, η πόλη έχει αποκτήσει το καϊδευτικό... ναρκω-Λαρέδο.

Η αλήθεια είναι ότι μπαίναμε με κάποιες επιφυλάξεις στο Μεξικό, μετά τη φρα-στική τρομοκρατία που δεχτήκαμε τον προηγούμενο καιρό στο Τέξας: «**Να μη μείνετε στιγμή στα σύνορα, οι μπάσοι θα σας τα πάρουν, κλέβουν εκεί, μπορεί να σας απαγάγουν...**», και άλλα αποκαρδιωτικά.

01 02 03

01 Πόσο αλλιάζουν οι φυσιολογικές στο Νότο, όπου αμιγείς πληθυσμοί ιθαγενών έχουν επιβιώσει δεκαετίες καταπίεσης από τους «Μεστίζο», τους ανάμικτους Μεξικανούς.

02 Άντρας της φυλής Τσασσιή, με την παραδοσιακή ρευκή φλοκάτη, στο χωριό Σαν Χουάν Τσαμούλα, Τσιάπας.

03 Αθασισμένες ακρίδες (τσαπουλήνας), το αγαπημένο σνακ της Οαχάκα.

Στα σύνορα καθυστερήσαμε πολύ περισσότερο απ' ό,τι περιμέναμε. Στην αμερικανική πλευρά είχαμε να αντιμετωπίσουμε έναν κακότροπο τελωνειακό, που δε δεχόταν το πολύπτυχο. Ο τύπος εξεργάγη όταν επιμέναμε ότι σε όλο τον κόσμο αυτό είναι το επίσημο έγγραφο διακίνησης οχημάτων. «Μεκαπηγορείς ότι είμαι άσκατος; Ε, ε;» γύρισε απειλητικά και μου είπε. Μου ανέβασε την πίεση, όμως κρατήθηκα. Το τελευταίο που θέλεις είναι να τα βάλεις με ένστολο Αμερικανό, και αυτός, προφανώς, είχε φάει ξύλο από τη γυναίκα του το πρωί. Αφού έψαξε πρώτα το αυτοκίνητο, έκανε έρευνα στο Διαδίκτυο, ανακάλυψε τη σχετική εγκύκλιο και μας υπέγραψε το φύλλο εξόδου, φανερά ντροπιασμένος που τον πιάσαμε αδιάβαστο. Και μετά; Bienvenidos a México. Με το «καλημέρα», στρατιώτες έψαξαν όλο το αυτοκίνητο για όπλα - τι άλλο; Σακούλες με κοκαΐνη πάνε προς τα πάνω, πολυβόλα προς τα κάτω σ' αυτά τα μέρη. Στο τελωνείο ήταν ευγενικοί, όμως δε μιλούσαν αγγλικά. Χρειαστήκαμε τρεις ώρες μέχρι να μας εκδώσουν την αυτοκόλλητη άδεια κυκλοφορίας και την απαραίτητη ασφάλεια. Βράδιαζε, κι ακόμη ήμασταν στο «ναρκω-πέδιο» της Αμερικής. Το αστείο μου, να μείνουμε εκεί και να κάνουμε ρεπορτάζ για τους εμπόρους κοκαΐνης, προκάλεσε το θανατηφόρο βλέμμα της Βούλας. Όπου φύγει φύγει, λοιπόν, για Μοντερέϊ!

Η φτώχεια θέλει καλοπέραση

Όταν έρχεσαι στο Μεξικό από το Βορρά, λογικό είναι να αντιμετωπίζεις τη χώρα από τη σκοπιά των Αμερικανών. Ο Μεξικανός γι' αυτούς είναι το παιδί για όλες τις δουλειές που εκείνοι απαξιώνουν να κάνουν: ο πλύστης, η καθαρίστρια, ο μηχανικός, ο σερβιτόρος... Το Μεξικό, όμως, έχει πολύ πιο βαθιά κουλτούρα και -ασφαλώς- ιστορία από τις ΗΠΑ. Και το ότι ως χώρα είναι πιο φτωχή δε σημαίνει ότι οι κάτοικοί της δυστυχούν. Το αντίθετο, θα έλεγα. Στο Μοντερέϊ -την πιο «αμερικανίζουσα» πόλη της χώρας- νιώσαμε τη θετική ενέργεια των ντόπιων που έκαναν άσκοπα βόλτα στο κέντρο, ψώνιζαν από πάγκους ή χόρευαν βαλσάκια σε υπαίθριες εκδηλώσεις. Κάτι τόσο απλό μας φάνηκε εξωτικό έπειτα από έξι μήνες παραμονής στις ΗΠΑ, όπου στις περισσότερες πόλεις δε βλέπεις ανθρώπους -μόνο αυτοκίνητα. Όταν αντικρίσαμε το άρτια διατηρημένο κέντρο του Σαλτίγιο με την κλασική πλατεία, τον καθεδρικό και τα χαμηλά σπίτια ισπανικής αρχιτεκτονικής, θυμηθήκαμε ότι η ζωή μπορεί να χωρά σε μικρότερο μπουκάλι από αυτό που μας είχαν συνθηθεί οι Αμερικανοί. Εκεί, όμως, που ξεφύγαμε εντελώς ήταν στο Ρεάλ ντε Κατόρσε, ένα χωριό που βρίσκεται κρυμμένο σε μια κοιλάδα, σε υψόμετρο 2.750 μ. Σε ένα τοπίο στο χρώμα ξεθωριασμένης στρατιωτικής φανέλας, ένα ανηφορικό καλντερίμι οδηγεί στο χωριό, στο οποίο για να μπεις πρέπει να διασχίσεις ένα τούνελ 2,5 χλμ. Το Ρεάλ είναι πραγματικά πίσω από το βουνό. Στο υπέδαφός του οι Ισπανοί βρήκαν μεγάλα κοιτάσματα από ασήμι. Τον 18ο αιώνα έφτιαξαν ορυχεία εδώ και έβαζαν τους γηγενείς να δουλεύουν σαν σκλάβοι. Αντιλαμβάνεστε πόσοι άνθρωποι χάθηκαν για να πλουτίσουν οι αποικιοκράτες. Σε κάποια φάση οι ντόπιοι επαναστάτησαν, και σκότωσαν δεκατέσσερις στρατιώτες Ισπανούς. Από εκεί βγήκε και το όνομα του χωριού: Ρεάλ ντε Κατόρσε - η βασιλική των δεκατεσσάρων. Μετά το 1910 το χωριό ερήμωσε, προφανώς επειδή η διεθνής τιμή του ασημιού έπεσε. Χωριό-φάντασμα ήταν για δεκαετίες το Ρεάλ, και ξαναζωντάνεψε τα τελευταία χρόνια, χάρη στη φήμη του θαυματουργού(ς) αγάλματος του Αγίου Φραγκίσκου, που φέρνει χιλιάδες πιστούς για προσκύνημα κάθε σαββατοκύριακο. Ανάψαμε κι εμείς το κεράκι μας, με την ευχή να μη μας αφήσει το Discovery από τροφοδοσία... Δε θα ξεχάσουμε ποτέ την ηρεμία αυτού του τόπου, τα καλντερίμια με τα μαγαζάκια, τα πέτρινα σπιτάκια, τη θαυμάσια εκκλησία, τις λαχταριστές γκορντίτες (τηγανιτές πίτες), τους καβαλάρηδες με τ' άλογα...

Στη συνέχεια χαράξαμε πορεία προς τα νότια από το κέντρο του Μεξικού, πάνω στη Σιέρα Μάδρε -στη «μπίερα οροσειρά». Επιλέγαμε πάντα μικρούς δρόμους, για να αποφεύγουμε τα διόδια, την πιο ακριβή υπηρεσία σε τούτη την ήμισυνη χώρα. Κάναμε στάση σε θαυμάσιες πόλεις που έφτιαξαν οι Ισπανοί στον άξονα των ορυχείων. Ζακατέκας, Γκουαναουάτο, Σαν Μιγκέλ ντε Αγιέντε, Κερέταρο. Μνημεία παγκόσμιας κληρονομιάς αναγνωρισμένα από την UNESCO οι πόλεις αυτές. Με άψογα διατηρητέα κτίρια, περίτεχνες εκκλησίες, αμέτρητα μουσεία και μεγάλες πλατείες που σφύζουν από ζωή, από το μεσημέρι -που ξυπνούν οι Μεξικανοί- μέχρι μετά τα μεσάνυχτα. Κάθε βράδυ και μια φιάστα. Μαριάτσι σου ρίχνουν πεινιές για να σου πουν ένα τραγούδι. Μπάντες του δήμου παίζουν παντού, προετοιμάζοντας τον κόσμο για τον εορτασμό των διακοσίων χρόνων ανεξαρτησίας των Μεξικανών, ένα χρόνο πριν! Στις κεντρικές πλατείες, που συνήθως ονομάζονται «Ζόκαλο» ή «Πλάζαντε Άρμας» (πλατεία των όπλων), παιδιά, ερωτευμένα ζευγάρια και γέροι σουλατσάρουν διαρκώς. Μπαλόνια, κλόουν, καρτόσια που πουλούν καλαμπόκι και τιάκος, καλλιτέχνες του δρόμου, θεατρικές παραστάσεις... Τα πάντα βρίσκεις στην καρδιά κάθε μεξικανικής πόλης, δωρεάν ή πολύ φτηνά! Αυτόν τον παράδεισο ανακάλυψαν Αμερικανοί βετεράνοι του Β' Παγκόσμιου Πολέμου στο άγνωστο τότε Σαν Μιγκέλ ντε Αγιέντε, και σήμερα πάνω από δέκα χιλιάδες ζουν εκεί, μόνιμα εγκαταστημένοι.

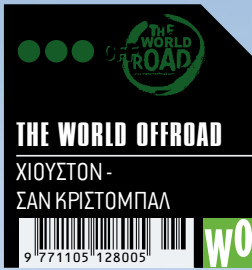
ΤΕΟΤΙΧΟΥΑΚΑΝ!

Πενήντα χιλιόμετρα βόρεια από την πόλη του Μεξικού χτίστηκε η πρωτεύουσα της πρώτης μεγάλης αυτοκρατορίας, η οποία ήταν προγενέστερη των Μάγια και των Αζτέκων. Οι Τεοτιχουακάν ήκμασαν από τον 3ο έως τον 6ο αιώνα μ.Χ. και εξαφανίστηκαν δύο αιώνες αργότερα, αλλήθι φησισαν πίσω τους μεγάλη κληρονομιά. Κάποιοι θεοί τους ήσπεύονταν από τους Αζτέκους μία χιλιετία μετά. Ο αρχαιολογικός χώρος με τις επιβλητικές πυραμίδες του ήλιου και της σελήνης θεωρείται ότι εκπέμπει μυστική ενέργεια, γι' αυτό και πολλοί λάτρεις του new age συγκεντρώνονται εδώ κατά την εαρινή ισημερία (21/3).

“ Τα πάντα βρίσκεις στην καρδιά κάθε μεξικανικής πόλης, δωρεάν ή πολύ φτηνά! ”

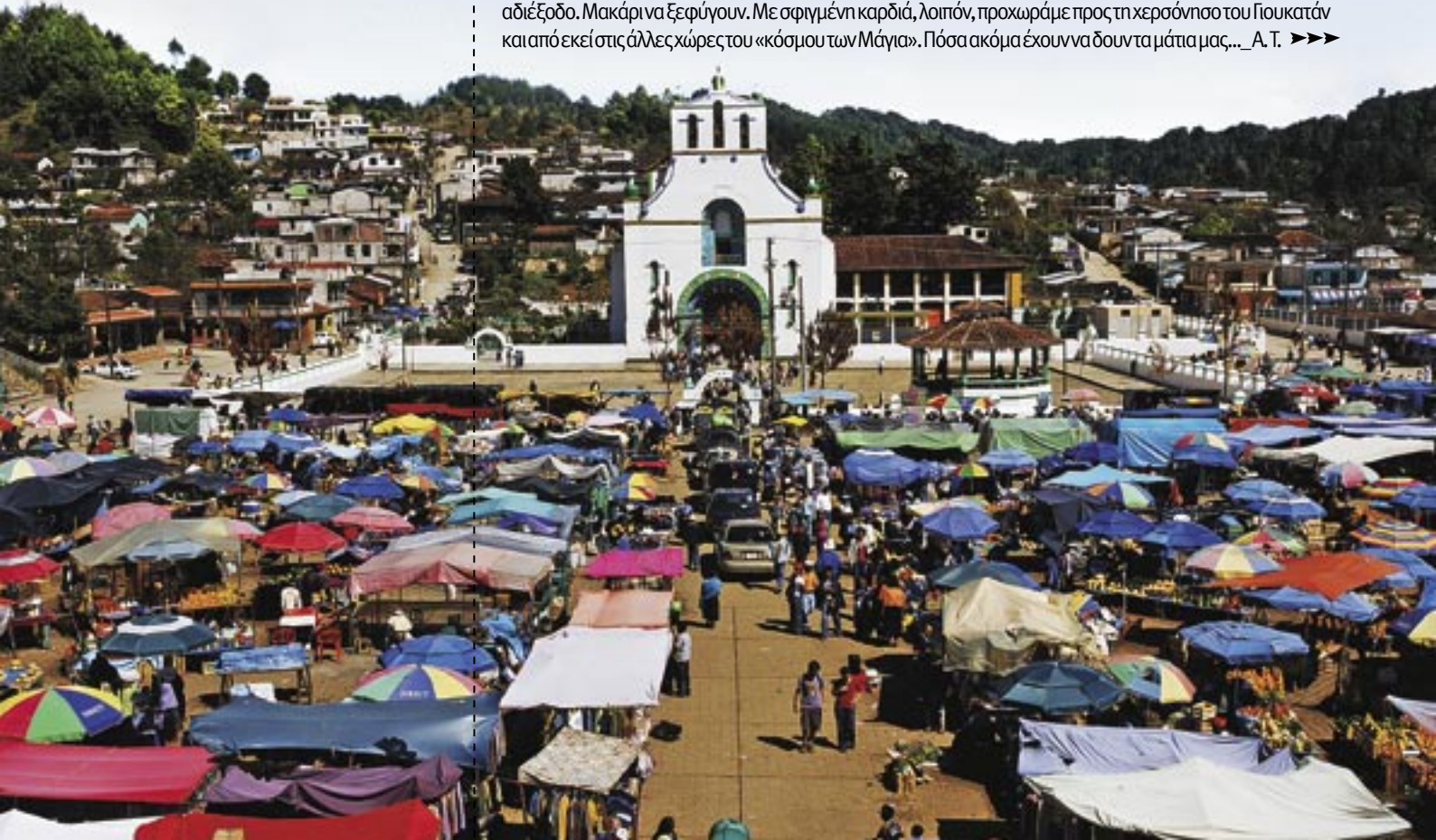

Κουρασμένοι από την οδήγηση και το περπάτημα, με τα στομάχια ανακατεμένα από το τσίλι, ερωτευμένοι όμως με τη χώρα αυτήν, φτάσαμε στο τέρας που λέγεται «Μέχικο Σίτι». Στη μεγαλύτερη πόλη του κόσμου. Δεν το μίσησαμε να μπούμε στο κέντρο με το αυτοκίνητο, μιας και χρειάζεσαι ώρες για να τη διασχίσεις. Αγκυροβολήσαμε στο Τεοτικουακάν, και για τις επόμενες δύο ημέρες πήραμε βαθιά ανάσα και τη γυρίσαμε με Λεωφορεία και Μετρό. Σου κόβεται η ανάσα εδώ, όχι μόνο από το υψόμετρο και το καυσαέριο, αλλά και από τα μεγέθη και την πολυκοσμία. Στο κέντρο πόλη είναι θαυμάσια, με τις πλατείες, τα καλοδιατηρημένα κτίρια, τα πάρκα της και τις λεωφόρους που έφτιαξαν Ισπανοί και Γάλλοι. Περιφερειακά είναι ένα χάος από τιμνωτότυβλο και λαμαρίνα, το οποίο κατατρώνει το λεκανοπέδιο καθημερινά, κάνοντας την Αθήνα να μοιάζει με πόλη της Ελβετίας. Στην περιφέρεια ζουν οι Τσιλάνγκος, οι επαρχιώτες-εσωτερικοί μετανάστες. Αφήνουν τα υπέροχα χωριά τους για να ζουν σε τρώγλες και σπαταλούν ώρες κάθε μέρα σε Λεωφορεία και Μετρό για 100-150 πέσος (5-8 ευρώ) την ημέρα, μεροκάματο που μόνο στην πρωτεύουσα μπορούν να πιάσουν. Αντιπύχουν, θα τους αποκαλούν Καπιταλίνος - πρωτευουσάδους...

Ζαπατίστας!

Το νότιο Μεξικό είναι διαφορετική χώρα. Το τοπίο πρασινίζει έντονα και εναλλάσσεται απίστευτα όσο αλλάζει το υψόμετρο. Ταξιδεύοντας από την Πουέμπλα προς την Οακάκα, διασχίσαμε τη βιόσφαιρα του Ζαποτιλάν, ενός σουρεαλιστικού τοπίου από κάκτους. Στα ορεινά της Οακάκα και της Τσιάπας, πάλι, το πεύκο και η οξιά σε κάνουν να πιστεύεις ότι επέστρεψες στον Παρνασσό. Δύο ώρες πιο νότια, στις ακτές του Ειρηνικού, μπαίνεις σε τροπικό δάσος - σαν να βρίσκεσαι στην κεντρική Αφρική. Τη μία μέρα κλείνεσαι στον αερόσακο για να μπορέσεις να κοιμηθείς από το κρύο, και την άλλη πηγαίνεις για μπάνιο. Ανάλογα με το κλίμα, αλλάζουν και οι άνθρωποι. Στα νότια της χώρας δε συναντάς «Μεστίζο» - μικτούς απογόνους γηγενών και Ισπανών -, αλλά ιθαγενείς φυλές που κατάφεραν σε μεγάλο βαθμό να διατηρήσουν την ταυτότητά τους, χάρη στη δύσκολη μορφολογία του εδάφους. Ζαποτέκους και Μιστέκους στην Οακάκα, Τσοτσιλ και Τσελτάλ στην πολιτεία Τσιάπας. Ειδικά στην τελευταία, αισθάνεσαι ότι έχεις φύγει από το Μεξικό. Οι φυσιογνωμίες είναι σκληρές, σκούρες, ορεσίβιες. Ως ξένος, συχνά αισθάνεσαι ανεπιθύμητος, μιας και οι άνθρωποι αυτοί είναι καχύποπτοι με όσα έχουν τραβήξει τους τελευταίους αιώνες, από αποικιοκράτες, από διεφθαρμένους δικτάτορες αλλά και από τις σύγχρονες ομοσπονδιακές κυβερνήσεις, που ακόμη τους αντιμετωπίζουν ως πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Η καταπίεση της γης και η μη αναγνώριση της αυτονομίας και της γλώσσας τους από το επίσημο κράτος έφεραν στο προσκήνιο την επαναστατική οργάνωση των Ζαπατίστας (EZLN) το 1994, που κήρυξε κατά της κυβέρνησης ένοπλο πόλεμο αρχικά, και διαδικτυακό στη συνέχεια, με σημαία την αυτονομία των ιθαγενών πληθυσμών. Ακολούθησαν επιχειρήσεις εκφοβισμού και εκκαθάρισης στα χωριά της Τσιάπας από το μεξικανικό στρατό, και μετά το 2000 τα πράγματα ηρέμησαν, χωρίς ωστόσο να υπάρξει οριστική λύση. Επίσημα, το κράτος αναγνωρίζει πλέον την ταυτότητα και τη γλώσσα των μειονοτήτων, ωστόσο εξακολουθεί να καταπατά τα δικαιώματά τους, όποτε καλείται να εξυπηρετήσει μεγάλα συμφέροντα. Όταν βρισκόμασταν στο Σαν Κριστόμπαλ, διακόσιοι χωρικοί είχαν καταλάβει με σκηνές την κεντρική πλατεία, διαδηλώνοντας κατά της δημιουργίας χρυσωρυχείου καναδικών συμφερόντων. Όσο για τους Ζαπατίστας; Έχουν φτιάξει «επιτροπές καλής διακυβέρνησης» (Juntas de buen Gobierno) σε πέντε χωριά της Τσιάπας, όπου η αστυνομία δεν πλησιάζει. Επισκεφτήκαμε μία από αυτές τις επιτροπές στο χωριό Όβεντικ, 40 χλμ. βόρεια του Σαν Κριστόμπαλ. Στην είσοδο υπήρχε μια μπάρα. Μια μασκοφόρα κοπέλα ζήτησε τα διαβατήριά μας. Τα δώσαμε. Μας οδήγησε σε μια καλύβα, όπου μας υποδέχτηκαν μέλη των Ζαπατίστας με τα πρόσωπά τους καλυμμένα με μπαλακλάβες, σε ένα δωμάτιο διακοσμημένο με σκίτσα του Τσε Γκεβέρα και του υποδιοικητή Μάρκος και με χειρόγραφα μηνύματα υποστήριξης από επισκέπτες - κυρίως Ευρωπαίους του αντιεξουσιαστικού χώρου. Ήταν ευγενικοί, αλλά γραφειοκράτες. Μας ρώτησαν από πού ερχόμαστε, γιατί βρεθήκαμε εκεί, αν ανήκουμε σε κάποια οργάνωση, αν έχουμε σχέση με την κυβέρνηση του Μεξικού και αν είμαστε... δημοσιογράφοι. Κακώς, τους είπα την αλήθεια. Έπειτα από μία ώρα διαπραγματεύσεων, το ίδιο ευγενικά μας ζήτησαν να φύγουμε, χωρίς να μας δείξουν το χωριό. Δε μας είπαν πολλά, νιώσαμε όμως ότι βρίσκονται σε αδιέξοδο. Μακάρι να ξεφύγουν. Με σφιγμένη καρδιά, λοιπόν, προχωράμε προς τη χερσόνησο του Γιουκατάν και από εκεί στις άλλες χώρες του «κόσμου των Μάγια». Πόσα ακόμα έχουν να δουν τα μάτια μας... Α. Τ. >>>

THE WORLD OFFROAD
ΧΙΟΥΣΤΟΝ - ΣΑΝ ΚΡΙΣΤΟΜΠΑΛ

WO

FAQ

ΝΤΙΖΕΛ: 8,08 ΜΣ/ΛΙΤΡΟ **ΑΔΕΙΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ** (6 ΜΗΝΕΣ): 920 ΜΣ **ΚΑΡΤΑ SIM:** 150 ΜΣ **CAMPING:** 100-250 ΜΣ **ΔΩΜΑΤΙΟ (HOSTAL/POSADA):** 140-300 ΜΣ **ΔΙΟΔΙΑ (CUOTA):** 1 ΜΣ/ΧΑΜ. **WC:** 3 ΜΣ **CD/DVD (ΜΟΥΣΙΚΗ/ΤΑΙΝΙΕΣ):** 10 ΜΣ **ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ/ΜΟΥΣΕΙΑ:** 35-50 ΜΣ **ΤΑΚΟΣ:** 3-8 ΜΣ **ΝΕΡΟ (20 LT.):** 12-16 ΜΣ **ΤΕΚΙΑΛΑ/ΜΕΣΚΑΛ (ΠΟΤΗΡΙ):** 20-30 ΜΣ **ΤΖΙΓΑΡΑ:** 30 ΜΣ **ΕΥΡΩ = 18,7 ΜΣ (ΠΙΣΤΟΛ)**

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ DISCOVERY

- ΧΑΜ. DISCOVERY:** 135.159
- ΧΑΜ. ΤΑΞΙΔΙΟΥ:** 126.159
- ΧΑΜ. ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ:** 4.239
- ΛΙΤΡΑ ΝΤΙΖΕΛ:** 547
- ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ:** 12,9 ΛΤ./100 ΧΑΜ.

Το Discovery ήταν έτοιμο από το φανοποιείο στις 4/11, όμως καθυστερήσαμε άλλες δέκα ημέρες μέχρι να διαγνώσουμε στη Land Rover Houston το πρόβλημα των διακοπών του κινητήρα, που παρουσιάστηκαν μετά το ατύχημα. Οι διακοπές προέρχονταν από την κεντρική μονάδα ελέγχου, η οποία, διαβάζοντας ότι το ρεζερβουάρ ήταν άδειο (έπεσε για τα καλά στο μηδέν με το σοκ του ατυχήματος), προειδοποιεί έγκαιρα τον οδηγό να ανεφοδιάσει το ρεζερβουάρ, ώστε να μην πάρει αέρα η αντλία υψηλής πίεσης. Χάρη στην παρέμβαση της ΚΕΔΟ και την οδηγία από Αγγλία να επισκευαστεί το αυτοκίνητο, και μη δεδομένο ότι ρεζερβουάρ δεν ήταν διαθέσιμο, στο Χιούστον δέχτηκαν να ασχοληθούν με το θέμα. Ένας Βενεζουελανός μηχανικός ανέλαβε να γεφυρώσει το χαλασμένο φλοτεράκι, ώστε να μπορέσουμε να προχωρήσουμε. Στην πορεία δεν έλειψαν τα προβλήματα. Στα σύνορα του Μεξικού, ο κινητήρας έσβησε σαν να έμεινε από πετρέλαιο, παρ' ότι υπήρχαν 25 λίτρα στο ρεζερβουάρ. Από το Χιούστον, τότε, μας είπαν ότι, με την πατέντα που έφτιαξαν, η αντλία δεν μπορούσε να τραβήξει καύσιμο κάτω από το ένα τέταρτο της στάθμης. Από εκείνη την ημέρα, ο κινητήρας μπαίνει σε λειτουργία ασφαλείας έπειτα από κάποια χιλιόμετρα, ιδίως σε ανφορικές διαδρομές, όπου η ανάγκη παροχής καυσίμου είναι μεγαλύτερη. Προχωράμε, λοιπόν, με αίσθημα ανασφάλειας, γνωρίζοντας ότι πρέπει να αντικατασταθούν το ρεζερβουάρ καθώς και η αντλία υψηλής πίεσης, εξάρτημα που έχει ανακληθεί σε παγκόσμιο επίπεδο μαζί με το σέρβο υποβοήθησης των φρένων. Το πρόβλημα είναι ότι στην Κεντρική Αμερική το πετρελαιοκίνητο Discovery 3 δεν εισάγεται, οπότε τα συνεργεία Land Rover δεν αναλαμβάνουν να επισκευάσουν το πρόβλημα. Προχωράμε με την ελπίδα να μη μείνουμε, με άλλα λόγια...

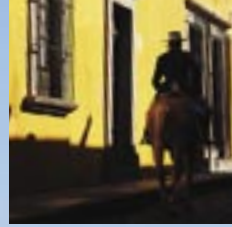
Κατά τα άλλα, οι πρώτες εντυπώσεις από τα νέα «διαφορετικά κατασκευής» αμορτισέρ που μας έστειλε η Jam Sport από τη Σίνδο είναι... υπερθετικές. Άνεση και αίσθηση στις στρόφες έχουν βελτιωθεί εντυπωσιακά. Το αυτοκίνητο νιώθεις σαν να περνά πάνω από τις

ανωμαλίες, ενώ στις στρόφες το αμάξωμα είναι απρόσμενα ισοροπημένο, παρά το μεγάλο βάρος στον πίσω άξονα.

INFO:
Δείτε πού βρισκόμαστε τώρα στο www.theworldoffroad.com

12/11/2009, 121.906 χλμ., Χιούστον: Τελευταία δοκιμή του Discovery και αποχαιρετιστήριο πάρτι με τους Έλληνες φίλους μας στο Agora cafe.
13/11/2009, 122.712 χλμ., Λαρέδο: Κατάφερο το τονίο στο νότιο Τέξας. Το Λαρέδο είναι ο παράδεισος του Μεξικανού καταναλωτή.
14/11/2009, 122.988 χλμ., Μοντερέι (Μεξικό): Πωλύωρες διατυπίσεις και εκνευρισμός μέχρι να περάσουμε το αυτοκίνητο από τα σύνορα. Βράδυ φτάνουμε στο Μοντερέι και διανυκτερεύουμε σε άθλιο μοτέλ των 400 πέσος.
15/11/2009, 123.101 χλμ., Σαπίγιο: Το Μοντερέι έχει φορέσει τα γιορτινά του για τα Χριστούγεννα. Στο Σαπίγιο βρίσκουμε κάμπινγκ στο ξενοδοχείο Imperial.
16-17/11/2009, 123.407 χλμ., Ρεάιλ ντε Κατόρσε: Καθώς Δευτέρα, οι προσκυνητές έχουν φύγει και το χωριό ερημώνει. Διανυκτερεύουμε στο κεντρικό πάρκινγκ, όπου προσφέρεται και ασύρματο Ιντερνετ δωρεάν! Τρομακτικός ο σέρας τη νύχτα...

18/11/2009, 123.712 χλμ., Ζακατέκας: Διανυκτερεύουμε στο πεντακάθαρo Hostal Colonial (190 πέσος), φωτογραφίζουμε την πόλη από το ελεφερίκ και παρακολουθούμε τους εορτασμούς της ανεξαρτησίας, 295 ημέρες πριν.
19-21/11/2009, 124.053 χλμ., Γκουαναχουάτο: Στο μοναδικό τρέιλερ παρκ της πόλης (130 πέσος) συναντάμε πενταμελή οικογένεια από τη Γαλιλία, που διασχίζει την Αμερική με Toyota Hilux κάμπερ. Η πόλη διαθέτει δίκτυο από υπόγειες σήραγγες, που λειτουργούν ως περιφερειακές αρτηρίες. Απίστευτα φροντισμένο και γεμάτο αξιόθεατα και μουσικές το κέντρο.
22/11/2009, 124.221 χλμ., Κερέταρο: Πανέμορφο, αλλά πολύ... σπτημένο το Σαν Μικέλ ντε Αγένιτε, η αγαπημένη πόλη των Αμερικανών. Στο Κερέταρο κατασκηνώνουμε στο Flamingo Inn (250 ΜΣ), όπου γνωρίζουμε ζευγάρι Γάλλων με Defender TD5. Η πόλη με τις πανέμορφες πιλατιές ετοιμάζεται για τα Χριστούγεννα, αλλά οι ντόπιοι μασάζονται από την οικονομική κρίση και διαδηλώνουν.
23-24/11/2009, 124.501 χλμ., Τεοτικουακάν: Άθλια διαδρομή σε βιομηχανικές περιοχές βόρειας πρωτεύουσας, όπου βρίσκονται και οι επιβλητικές πυραμίδες του γίγαντα και της σεήνης. Ασφαλίζουμε το αυτοκίνητο στο κάμπινγκ του Σαν Χουάν Τεοτικουακάν και εξορμούμε στην πρωτεύουσα με ηλιωφορέα και Μετρό.

25/11/2009, Πόλη Μεξικού: Διασχίζουμε δεύτερη φορά το πολεοδομικό τέρμα και βρίσκουμε πρεμία στα κανάλια του Σοσιμπίκο. Δοκιμάζουμε τσπουλινας (τηγανιστές ακριδές) για πρώτη φορά. Μηρρρ...
26-27/11/2009, 124.631 χλμ., Πουέμπλα: Άλλη μία πόλη σε διαρκή φιάστα. Διανυκτερεύουμε στο χόσπελ Saint Augustin (220 πέσος) και δοκιμάζουμε κοτόπουλο με σάλτσα Μόλε Πομπλιάνο στο La Matraca.
28/11/2009, 125.044 χλμ., Οαχάκα: Διασχίζουμε το σουρεαλιστικό δόσος με τους κόκτους στο δρόμο Τεχουακάν-Ζαποτιπλάν. Στο μοναδικό τρέιλερ παρκ της Οαχάκα συναντάμε ξεχωρισμένους Αμερικανούς και Καναδούς με μεγάλο motorhome.
29-30/11/2009, Οαχάκα: Σαν πιο καλλιτεχνική πόλη του Μεξικού ανακαλύπτουμε τον έσνα και μοναδικό Έλληνα, τον Κοζονίτη Αλέκο Γκωνάνα, που έχει ονομάσει το κατάστημά του «Μακεδονία».
1/12/2009, 125.217 χλμ., Πουέμπλος Μανκομονάδος: Μαθαίνουμε πώς βόρουν τα χαλιά με αίμα εντόμου(!)-της «κοσμήνας»-στο χωριό Τεοπιλάν και κανόμαστε σε υψόμετρο 3.300 μ., σε αιωνόμητο χωριό θσγενών βόρεια της Οαχάκα.

2/12/2009, 125.479 χλμ., Πουέρτο Εσκονάδο: Οδηγούμε ανάμεσα σε εκατοντάδες πιστούς που περπατούν για μέρες σαν τάμα προς την Παναγία του χωριού Χουκίκα. Πλησιάζοντας την ακτή του Ειρηνικού, είναι σαν να σιτλάζουμε ήπειρο: Το τονίο γίνεται τροπικό και η θερμοκρασία ανεβαίνει.
3/12/2009, 125.778 χλμ., Χουσιτάν: Ακολουθούμε τα παράλια της πολιτείας Οαχάκα, περνώντας από το ξεχωρισμένο Πουέρτο Ανχέλ, και φτάνουμε στον ισθμό του Τεχουαντεπέκ, το στενότερο σημείο του Μεξικού. Το Χουσιτάν φημίζεται για τις «μούιχες», τους τραβεστί-ομοφιλόφιλους, που είναι απόλυτα αποδεκτοί από την κοινωνία της πόλης.
4-5/12/2009, 126.120 χλμ., Σαν Κριστόμπαλ: Η πόλη που το '94 κατέλαβαν οι Ζαπατίστας έχει καταληφθεί από εναλλακτικούς ταξιδιώτες, αποκλειστικά από την Ευρώπη.
6/12/2009, 126.159 χλμ., Σαν Χουάν Τσμουίτα: Γνωρίζουμε τη φυλή των Τστσιλ, που κατάγονται από τους Μάγια. Στο χωριό έχουν δική τους κυβέρνηση και αστυνομία...

